

paa at gjøre Svendserne for et enkelt laaset Band ved Limfjorden tydeligere. Der er nemlig to Nar Odder, to indre og to ydre. De, der her ere betegnede, ere de yderste, og dette Forslag vil altsaa have til Følge, at den største Bugt bliver fredet, hvad der sandsynlig har været Meningen af Loven af 1857. Det har i alt Fald ikke været Udvalgets Mening at foreslaa nogen Udvidelse, men kun at gjøre tydeligt, hvad der menes. — Forslaget under Nr. 9 staaer i Forbindelse med Nr. 6, og dets Motivering skal jeg overlade til den ærede Forslagsstiller (Brennholt). — Forslaget Nr. 10 antager jeg maa blive afgjort i Overensstemmelse med Forslaget under Nr. 5. Forresten skal jeg sige, at Grunden til, at man har sat Fredningstiden frem i Limfjorden, er, at Bandet i Fjorden om Foraaret bliver tydeligere kumfent end ude i Havet; derfor maa der være en forskjellig Lid med Hensyn til Fredning af Hummer i Fjorden og i Havet. I og for sig vil der Intet være til Hinder for, at Thinget følger Udvalget her, uagtet det stemte mod Udvalgets Forslag under Nr. 5, men i Øvrigt skal jeg ganske henstille dette Punkt til Thingets Afgjørelse. — Forslaget under Nr. 11 angaar kun en Redaktion, der skal tydeliggjøre Meningen af en Bestemmelse, der er gaaet over i Lovforslaget fra Loven af 1857. — Forslaget Nr. 12 staaer i uadskillelig Forbindelse med Forslaget Nr. 16 og maa altsaa vedtages, for saa vidt Thinget vil følge Udvalget og Kommissionen i at sætte Kontrolbestemmelser mod Fiskeriet i det Hele, som de ere foreslaaede under Nr. 16. — Vi komme dernæst til Forslaget under Nr. 13, som egentlig paa en vis Maade har fundet sin Afgjørelse ved Forslaget under Nr. 2; men jeg siger udtrykkelig: „paa en vis Maade“, thi jeg erkjender ikke, at der er nogen nødvendig Forbindelse mellem Forbudet mod Pils- og Bøtvaad paa Havet og dets Anvendelse i de større Fjorde, f. Ex. Sjøfjord, hvor Fiskerbefolkningen nu i en Række af Aar siden 1867 er bleven vant til at bruge det. Det er ikke en nødvendig Konsekvens af, at man forbyder Anvendelsen af dette Redskab paa Havet indenfor 300 Favne fra Land, at man nu ogsaa skalde maatte nægte det her. Det maa være mig tilladt at fremhæve, at Forslaget om at tillade Anvendelsen af Pils- og Bøtvaad paa den Maade, at Vaaden drages med Vaaddet — Vaaddet er altsaa faststaaende — har været Gjenstand for mange Overveielser, megen Livid og mange Forhandlinger i Kommissionen; Resultatet blev, at Afstemningen viste, at der var 3, der stemte for at tillade det i 2 Maaned, medens 3 vare imod det, og da Formanden var blandt dem, som stemte imod, saa blev dette altsaa Kommissionens Forslag. Men jeg skylder dertil at sige, at som Basis for dette Forslag laa et andet Forslag, som Kommissionen lagde meget stor Vægt paa, men som ikke er taget til Følge af Regjeringen; det

var Forslaget om at forbeholde alt Fiskeri i Fjordene for de Omboende. En saadan Bestemmelse vilde jo ganske vist bevirke, at disse Pils- og Bøtvaadsfiskere ikke kom ned fra Limfjorden og gjorde Forstyrrelse andre Steder, og man mente da at kunne gaa ud fra den Forudsætning, at Fiskeribefolkningen ved Fjorden vilde have saa megen Interesse for Fremtiden, at den ikke vilde drive et altsor stærkt opfiskende Fiskeri. Men, som sagt, de Herrer ville vide, at Regjeringen i saa Henseende ikke har fulgt Kommissionen, og Udvalget har ikke drevet sig til at foreslaa det høie Thing noget andet Resultat eller at vende tilbage til Kommissionens Forslag, fordi man maatte erkjende, at det vilde stride imod vore nuværende meget frie Principer for Afgangen til Næringsdrift. Det vilde i saa Henseende være noget besynderligt, at kun de, som bo ved Fjordene, og ikke alle Danske, skalde have Lov til at fiske i disse, og det vilde være saa meget mere besynderligt, hvor Fjorden har et stort Omfang, f. Ex. Sjøfjord. Som de Herrer vilde se af Betænkningen har det dog navnlig ikke været mig saa substændig klart, at man kan sige, at en saadan Bestemmelse vilde være i Strid med vor nuværende Lovgivning; det vilde tværtimod være i Overensstemmelse med vor ældste og saa at sige eneste Fiskerilovgivning, nemlig den for Limfjorden. Allerede Danske Lov har i sin 5—10—46 en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Dog maa Kongens Undersaatter, som bo ved Limfjorden, aarligen fra St. Hans Dag Mitsommer og til St. Bartholomæi Dag bruge Fiskeri med Pilsvaader, og ikke før, eller efter den Lid“. Altsaa, Kongens Undersaatter ved Limfjorden fik denne Tilladelse. I denne Bestemmelse skete der senere den Forandring, at Fiskeriet kun blev tilladt Beboerne af to af de fattigste Sogne, nemlig Harboøre og Agger, men i 1761 blev det forandret tilbage til Danske Løvs Bestemmelse om Fiskeri med Pilsvaad for de ved Limfjorden Boende. Da nu Lov af 22de Juni 1761 ikke er hævet, men først foreslaas hævet ved nærværende Lovudvalfs Slutningsparagraf, saa kan jeg ikke skjønne Andet, end at det maa siges, at denne Bestemmelse er endnu bestaaende. Denne Ordning, som saaledes er Basis for den vigtigste og saa godt som eneste Fiskerilovgivning, maa altsaa siges at være den Lovgrund, hvorpaa vi i det Hele staa. Men da en saadan Ordning dog ganske vist er i Strid med den gjældende frie Afgang til Næringsdrift, saa har Udvalget ikke drevet sig til at stille noget Forslag derom. Man har imidlertid desuagtet ment, at der var Anledning til at tillade, at Pils- og Bøtvaad, som anvendes saaledes, at Vaaddet er staaende og ikke er bundslæbende, ogsaa maa finde Sted i de andre Fjorde, og en af de væsentligste Grunde for os til at mene dette er — hvad der oftere er blevet fremhævet her idag under Debatten —, at den forrige Fiskerikonstulent